

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Quæ sint personæ, quibus ingressus in Monasteria Monialium interdictus
est. §. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

de ſuperioribus, de quibus immediatè antea dixerat, at hi erant epiſcopi, & regulares prælati, ergo omnes ij hijs pœnis comprehenduntur.

23. Tertio dubitatur, qui comitatus, & receptio neceſſarij ſint, ut comitantes, & recipientes moniales iniquè egreſſam cenſuram excommunicationis incurrant? Breuiter reſpondeo, debere eſſe comitatum, vel receptionem, quæ eum egreſſum, vel illius perſeuerantiam foueat, aliàs non eſt formalis comitatus, vel receptio monialis è monaſterio egreſſæ: ſic Man. Rodrig. tom. 1. queſt. regul. queſt. 49. art. vlt. Sanchez lib. 6. ſum. cap. 15. num. 72.

24. Aduertendum tamen eſt ad incurrendum ſupradictas pœnas egreſſum à clauſura completum requiri, quod ſufficit etiam ſi ad breuiſſimum tempus fiat. Secus verò ſi egreſſus incompletus eſſet, qualem cenſeo ſi extra limen clauſuræ non totum corpus, ſed partem haberes. Sanchez lib. 6. ſum. cap. 15. num. 6. 8. & 68. & cap. 16. num. 70. Barboſa 3. part. de poteſt. epiſc. alleg. 102. num. 30.

PUNCTVM X.

Qualiter ingreſſus in monaſteria monialium ſit prohibitus.

Conſtat in monaſteria monialium ingreſſum prohibitum eſſe à Bonifac. VIII. in cap. periculoſo de ſtatu Regular. in 6. ibi. Nulli aliquatenus inhonèſtæ perſonæ, nec etiam honèſtæ (niſi rationabilis, & manifèſta cauſa exiſtat, ac de illius ad quem perſonerit ſpeciali licentia) ingreſſus, vel acceſſus pateat ad caſdem moniales. Quod decretum quoad ingreſſum confirmauit Trid. in dicta excommunicationis pœna, ibi, ingreſſi intra monaſterij nemini liceat cuiuſcumque generis, aut conditionis, ſexus, vel ætatis fuerit ſine epiſcopi, aut ſuperioris licentia in ſcriptis obſerta ſub excommunicationis pœna ipſo facto incurrenda. Dare autem tantum epiſcopus, vel ſuperior licentiam debet in caſibus neceſſariis. Pius vero V. & Greg. XIII. & Sixtus V. varias conſtitutiones nouis pœnis auctas in fauorem huius clauſuræ ediderunt: ſed hæc non tam prohibent ingreſſum, quam ingreſſum prætextu facultatis conceſſæ, & reuocatæ, de quarum intellectu inſta aliquid attingemus. Vt igitur hæc prohibitio clariùs innoſceat, examinandum ſigillatim eſt. Primo, quæ ſint perſonæ ſub hæc prohibitionem comprehenſæ. Secundo, qui poſſint licentiam dare ad ingreſſum, & qualiter hæc licentia concedenda eſt. Tertio, quæ cauſa neceſſaria ſit, & ſufficiat ad prædictam licentiam concedendam. Quarto, quæ pœnæ impoſitæ ſint tum ingredientibus, tum admittentibus, tum licentiam concedentibus aliter quam à iure permittitur.

§. I.

Quæ ſint perſonæ, quibus ingreſſus in monaſteria Monialium interdictus eſt.

S V M M A R I V M.

1. Omnibus cuiuſcumque conditionis excepto Rege, Regina, &c. prohibetur.
2. Non prohibetur infantibus.
3. Prohibetur perpetuo amentibus.
4. Quid dicendum de Monialibus licitè egreſſis; Proponitur ſententia Llamas & Sanch. Rariùs eſt in nullum monaſterium ingreſſi poſſe.

1. Conſtat ex cap. periculoſo de ſtatu Regular. in 6. & ex Trident. dicto cap. 5. ſeſſ. 25. interdictum eſſe in monaſteria monialium ingreſſum omnibus cuiuſcumque ætatis, & conditionis ſine tam viris, quam feminis, tam laicis, quam clericis, tam ſæcularibus, quam regularibus, ac etiam epiſcopis, ut tenet Nauarr. com. 4. de Regularib. num. 39. Gratian. diſceptat. forenſ. cap. 393. num. 5. & 20. Suar. tom. 4. de relig. tract. 8. lib. 1. cap. 1. in prin. Solum Reges, Regina, eorumque filij, & nepotes tacitè excipiuntur. Hi enim non cenſentur ſub generalibus verbis comprehenſi ob eorum regalem conditionem, ſed opus eſt illorum expreſſa mentione. Sanch. lib. 6. ſum. cap. 16. num. 3. & cap. 17. num. 5. Quocirca de triplici perſonarum genere eſt aliquis difficultas; an ſit eis ingreſſus interdictus, nempe de infantibus, de amentibus, & de Monialibus ob neceſſariam cauſam à monaſterio egreſſi.

2. Quod attinet ad infantem, qui uſum rationis non attigerunt, manifèſtum eſt hæc prohibitionem non teneri; quia ipſi nullius præcepti capaces ſunt. Ex quo ſit neque moniales prohibitas eſſe illos admittere. Quia prohibitio monialibus facta eſt acceſſoria prohibitioni ingredientium, ut ma-

niſteſtè colligitur ex Trident. dicente, nemini liceat intraſſe ta Monasterij ingreſſi. Cum ergo hi infantem nulla ingreſſus teneantur prohibitionem, neque moniales teneantur illos non admittere: ſic Nauarr. com. 4. de Regularib. num. 59. & in ſum. cap. 28. addit. 2. ad num. 143. cap. 25. Azor. tom. 1. inſtit. mor. lib. 3. cap. 8. queſt. 5. Man. Rodrig. queſt. regul. tom. 1. queſt. 46. art. 1. Sanch. lib. 6. ſum. cap. 16. num. 5. Barboſa 3. part. de poteſt. epiſc. alleg. 102. num. 14. Suar. tom. 4. de relig. tract. 8. lib. 1. cap. 10. num. 2. & alij apud ipſos.

3. De perpetuo amentibus grauior eſt dubitatio; nam cum ipſi altrinque non poſſint præcepto obſeruandi monialium clauſuram; eo quòd vii rationis careant; neque moniales videntur obligatè illos non admittere; ſicuti de infantibus diximus. Verum omnino tenendum eſt hos amentes excludendos eſſe, grauiorque peccatores qui illos in monaſteria monialium introducunt, vel admittunt. Nam ipſi ſicut ebrij, & dormientes hæc obligatione ligati ſunt, tameti ob defectum rationis ab illius obſeruatione excuſentur: quam excuſationem habere non poſſunt eos liberè introducentes, & admittentes; ſicuti non haberent, ſi ebrios, & dormientes introducerent. Et fortè ea de cauſa in cap. periculoſo ſub verbo paſſiuo dictum eſt. Nulli inhonèſtæ, vel honèſtæ perſonæ ingreſſus pateat; ut ſic non tantum liberè ingredientibus, ſed permittentibus ingreſſum comprehenderent, & manifèſtum eſt ſub perſona honèſtæ, vel inhonèſtæ hos amentes intelligi, qui à monaſterio perturbare poſſunt, & vanis locutionibus ad malum pronocare, & ita tenet Nauarr. comment. 4. de Regul. num. 59. Sanch. lib. 6. cap. 16. num. 8. Man. Rodrig. queſt. regul. queſt. 46. art. 1. Barboſa alleg. 102. num. 32. ſine Suar. tom. 4. de relig. tract. 8. lib. 1. cap. 10. & num. 3.

4. Tertio dubitari poteſt de monialibus licitè è monaſterio egreſſis; an liceat monaſteria ingreſſi: Et quidem ingreſſi in proprium monaſterium, in quo clauſuram profeſſæ ſunt, nemini poteſt eſſe dubium licitum omnino eſſe: ſi quidem ſolum pro neceſſitate vigente, & licentia in ſcriptis obſerta permiſſum monialibus eſt extra illud manere; ac poſſe in alienum monaſterium ingreſſi ſive ſit eiudem ordinis, & habitus ſive diuerſi difficultate non caret, eo quòd ſit ingreſſus in monaſterium abſque licentia. Llamas in methodo curæ. in append. §. 11. in fine exiſtimat monialem, & vanis locutionibus ad malum pronocare, & ita tenet Nauarr. comment. 4. de Regul. num. 59. Sanch. lib. 6. cap. 16. num. 8. Man. Rodrig. queſt. regul. queſt. 46. art. 1. Barboſa alleg. 102. num. 32. ſine Suar. tom. 4. de relig. tract. 8. lib. 1. cap. 10. & num. 3.

5. Licentiam admitti comparatione monaſterij eiudem Ordinis, & habitus, ſecus diuerſi. Mouetur; quia comparatione monaſterij eiudem Ordinis ceſſat prohibitio, quæ eſt, ne extranea illuc ingrediat; ac monialis eiudem ordinis, & habitus non eſt extranea à conuentu, ſed moraliter propria illius. Ergo ingreſſi poteſt ſive cauſa hoſpitij, ſive gratia animi recreandi, aut inuiſendi moniales. Quæ ratio non procedit in monaſterio diuerſi ordinis, ac proinde in illud abſque licentia ingreſſi non debet. Hæc autem licentia (inquirit Sanch.) concedi poteſt, ſi eo in loco non ſit aliquid hoſpitium, in quo commodè noctem ducere poſſet; quia religioſa charitas, honèſtasque monialis ſufficientem cauſam præbent illius licentiæ concedendæ.

Sed hæc Sanch. diſtinctio mihi non probatur; nam eſto monaſterium ſit eiudem ordinis, & habitus, cuius eſt monialis illuc ingrediens; non inde ſit, monialem alibi profeſſam, & alterius monaſterij clauſuræ obligatam eſſe propriam illius. Aliàs omnes moniales eiudem ordinis, & habitus poſſent pro libito quælibet monaſteria ſue religionis ingreſſi, cum ſint ſub eadem clauſura, quod eſt omnino falſum. Quocirca verius exiſtimo ſive monaſterium ſit eiudem ordinis, ſive diuerſi non poſſe monialem illuc ingreſſi abſque ſuperioris illius licentia; quia cum non ſit illius monaſterij, ſed alterius, comprehenditur ſub prohibitionem concilij interdicentis omnibus, qui illius monaſterij non ſunt, ingreſſum in illud. Supradictamque licentiam exiſtimo dari poſſe, ſi eo in loco non adit hoſpitium, quo commodè noctem ducere poſſet; quia eo caſu honèſtati monialis, & decenti religioſi habitus conſulitur; ac proinde cenſeri debet legitima cauſa licentiam concedendi. Secus vero ſi monialis cauſa recuperandæ ſalutis in aliquo oppido exiſtente, velleque cauſa animi recreandi, vel monialis inuiſendi monaſterium ingreſſi, cenſerem vique cauſam legitimam non eſſe ingreſſus quia non eſt neceſſaria.